

sætte 4 Folketingsmænd ind i denne Kommission, som sidder og beskæftiger sig med disse Sager, og som afgiver en Betænkning, men virkeligt Ansvar er der ikke noget som helst af. Og de kommer for saa vidt heller ikke direkte til at bære Ansvaret, som det bliver Rigsdagen, altsaa for deres Vedkommende Folketinget, der kommer til at træffe Afgørelsen. Denne Tale om at bære Ansvaret tillægger jeg altsaa ikke nogen som helst Betydning. Det er kun en Talemaade.

Da det ærede Medlem fra Kerteminde havde udtalt, at denne Kommission burde maaske ikke underkastes den Tidsbegrænsning, der her er Tale om, gjorde den højtærede Minister en interessant Bemærkning; idet han sagde, at det Materiale, der foreligger i denne Sag, er saa rigeligt og fuldstændigt, at Kommissionen maa kunne tage Stilling til det meget hurtigt. Ja, men det er det, den højtærede Minister skulde have gjort. Hvorledes man end ser paa denne Sag, og hvorledes man har set paa dens Forhistorie, det, vi her maa kræve, er, at Ministeren tager en Stilling i dette Spørgsmaal og tager det Ansvar, der følger dermed. For hvad skal vi ellers med en Minister? Af den højtærede Minister, han, som jo dog har haft Lejlighed til at sætte sig grundigt ind i alle disse Sagens Akter fra den sidste Tid, maa vi kunne forlange, at han tager Stilling i denne Sag, saaledes at vi, naar vi faar forelagt Ministerens Lovforslag og alle de dertil knyttede Bemærkninger, er i Stand til at tage en Beslutning. Men dette mangler jo ganske. Det ærede Medlem fra Storehedinge (J. Andersen) sagde før, at man maatte handle hurtigt og kraftigt i denne Sag. Ja, men den højtærede Minister har ganske forhindret Tinget i en saadan hurtig og kraftig Handlen. Naar man foreslaar, at Sagen paa ny skal henvises til en Kommission, foregøgler man sig stadig, at her er der et Spørgsmaal, som man kan finde en Løsning paa, at der her er en Knude, der skal løses. Men saadan er Forholdet ikke. Nej, her er der en Knude, som skal hugges over. Interesserne i denne Sag er saa forskellige, at det er umuligt at faa en Afgørelse, som med faa Bekostninger kunde tilfredsstille alle. Hvis man vil anvende store Midler, vil dette naturligvis være muligt i des højere Grad, jo større Midler man anvender. Hvis da den højtærede Minister havde fastholdt det Standpunkt, han, efter hvad han sagde i Gaar, først indtog i denne Sag, idet han havde tænkt sig at

foreslaa et stærkt befæstet Indløb, som koster mange Penge — vi slipper ikke under 3 Mill. Kr. —, var det dog et Standpunkt, og jeg beklager meget, at den højtærede Minister har fraveget det, fordi han har talt med en Mand, der skulde være særlig sagkyndig, og hvem altsaa Udvalget, eller maaske altsaa Kommissionen, kan komme i Forhandling med.

Jeg har for 2 Aar siden, da Sagen forelaa, udtalt mig for, at Hvide Sande-Kanalen skulde lukkes. Nu vil man sige, at saa maa da i alt Fald en Del af dette Lovforslag tilfredsstille mig, fordi der er Tale om en midlertidig Lukning. Men det tilfredsstiller mig ikke, fordi jeg, hvis jeg skulde stemme for en midlertidig Lukning, vil sige aabent, at saa stemmer jeg for en permanent Lukning og vil ikke gaa med til igen at aabne. Og da jeg ikke holder af at stemme for noget, hvori der er — hvad skal jeg kalde det — utiltænkte Rævestreger, har jeg ikke rigtig Mod paa at stemme for noget Forslag om en saadan midlertidig Lukning, for jeg siger aabent, at jeg stemmer ikke for en Aabning igen. Meget bedre kunde jeg forstaa, at man fastholdt det Standpunkt, som Rigsdagen faktisk indtog for 2 Aar siden. Det var ganske vist stik modsat mit, men det kan jo ikke gaa saadan, at alt som Rigsdagen skifter, kommer ogsaa Stillingen i denne Sag idelig til at skifte. Den Gang stillede Rigsdagen sig faktisk efter haarde Kampe paa det Standpunkt, at nu skulde der indrettes et befæstet Indløb, og jeg tror ikke, der var mange her i Tinget, som troede, at det var muligt at gennemføre dette for den lille Million, der den Gang blev bevilget. Et lille Flertal i Folketinget var den Gang for, at der skulde lukkes ved Hvide Sande. Lovforslaget gik op til Landstinget, dette privilegerede Ting, som imidlertid i denne Sag fattede en Beslutning, der tiltalte store Dele af Venstre mere end det, Folketinget havde vedtaget, og da Sagen vendte tilbage hertil, foregik der en Svingning, vistnok navnlig mellem Socialdemokraterne; saa at en Del af dem gjorde det muligt, at Landstingets Lovforslag blev gennemført. Var dette end en Afgørelse med et ringe Flertal i begge Ting, navnlig her i Folketinget, er det dog en Afgørelse, og det Spørgsmaal, som det forekommer mig, man nu maa stille, er det: Er det muligt nu for overkommelige Midler at fortsætte ud fra det Standpunkt, som den Gang faktisk er slaaet fast? Det forekommer mig, at Rigsdagen ikke kan være bekendt